

Matthias VELGHE 'Rolde' door Vlaanderen

22 is hij. Hij lijdt aan een ongeneeslijke spierziekte die hem al elf jaar aan een rolstoel kluistert. Toch realiseerde Matthias VELGHE zijn droom, het parcours van de Ronde van Vlaanderen afleggen in zijn elektronische rolstoel, vóór het aftakelingsproces hem inhaalde. Met zijn *Rollend door Vlaanderen* bracht hij heel wat in beweging. Zijn kracht haalt hij uit zijn levenswil en uit zijn geloof.

'Kasseien, vrienden en een doel voor ogen'

Nicole LEHOUCQ

Kortrijkenaar Matthias VELGHE woont al sinds zijn kleutertijd in het Dominiek Savio Instituut in Gits. Slechts vier jaar was dat niet het geval, toen het gezin VELGHE naar Gent verhuisde en hij verbleef in Sint-Gregorius in Gentbrugge. Daaraan hield hij wel iets over, want AA Gent is nog steeds zijn lievelingsploeg. Met zijn project *Rollend door Vlaanderen* verwezenlijkte hij een droom die verder reikt dan het sportieve.

–Uw droom was altijd 'flandrien' worden?

Ik wilde de buitenwereld tonen dat ik een inspanning aankon, ondanks mijn beperking. Het idee om het parcours van de Ronde van Vlaanderen te rijden, pikte ik hier op, in Dominiek Savio. Het is hier namelijk al eens gebeurd, in 1993. Vorig jaar in november overleed Pascal Dewulf, de laatste overlevende van wie destijds meereed. Hij werd 36. Hij leed aan dezelfde ziekte als ik. Toen dacht ik: „Nu is het moment gekomen.” *Rollend door Vlaanderen* is dus ook een eerbetoon aan hem. Voor mezelf mocht ik het project, om gezondheidsredenen, niet te lang uitstellen. De kans is groot dat ik het volgend jaar niet meer aankan.

–Hoe gaat u om met uw ziekte? Bijvoorbeeld met het feit dat u dagelijks voor verzorging afhankelijk bent van anderen?

Ach, ik ben het van kleins af gewend verzorgd te worden. Ik kan daar makkelijk mee om. Als kind viel ik vaak. Ik was drieënhalft toen de artsen bevestigden dat ik leed aan Duchenne spierdystrofie. Deze erfelijke ziekte, die de spieren verzwakt, is tot vandaag ongeneeslijk. Ze treft haast altijd jongens. Ik ben de enige jongen in het gezin, heb twee oudere zussen. Ik besef goed dat mijn toestand achteruit kan gaan, dat het een aftakelingsproces is.

„Ik leef van dag tot dag en geniet van wat ik krijg”

–Waaruit put u kracht als u het moeilijk krijgt?

Dan helpt mijn geloof. Ik ben evangelisch gelovig, ga op zondag ter kerke. Kwaad op God ben ik niet. Ik trek me vooral op aan mijn levenswil.

–U reed het parcours niet in uw eentje. Wie waren uw tochtgenoten?

Toen ik mijnheer Breyne, de directeur van de vzw Dienstencentrum Gid(t)s, vertelde

over mijn droom, raadde hij me aan vier gezellen te zoeken. Ik ging dus aankloppen bij medebewoners van wie ik meende dat ze enthousiast zouden zijn en dat ze het aankonden. Freddy Detollenaere en Patrick Vandamme legden net als ik de hele afstand af in een elektronische rolstoel, Michaël Naassens en David Borges reden de ronde uit op de fiets. Michaël op de mountainbike, David op een driewieler. We waren op pad van 5 tot 15 augustus, in dagetappes van zo'n dertig kilometer. Vier maanden trainden we. Vóór de tocht kende ik enkel Michaël een beetje.

–Toen jullie 'Rollend door Vlaanderen' voorstelden als een grensverleggend project, droomden jullie er eveneens van een tocht te maken „waarin vriendschap ons op de baan zal moeten houden”. Is dat gelukt?

Jawel, we zijn betere vrienden geworden. We droegen zorg voor elkaar. Soms was het echt opletten geblazen om in het verkeer niet in gevaarlijke situaties te verzeilen. Er waren momenten waarop het knap lastig was, op de kasseien en de hellingen bijvoorbeeld. Dan steunden we elkaar. En als er onderweg spanningen rezen, dan praatten we met elkaar om de plooiën glad te strijken. Zo leerden we ook onszelf beter kennen.

–Jullie koppelden jullie initiatief ook aan een goed doel, geld inzamelen voor SCAD?

SCAD, letterwoord voor Social Change and Development, is een vrijwilligersorganisatie die met Dominiek Savio is verbonden via een uitwisselingsproject. Ze organiseert allerlei projecten in Tamil Nadu, in het zuidoosten van India. Voor mij was het van meet af duidelijk dat ik de Ronde wilde rollen voor het goede doel. Wij lieten ons sponsoren per kilometer en haalden 5.000 euro bij elkaar. Met dat geld helpen wij in Tamil Nadu een school voor kinderen met een motorische handicap.

–Met uw project bracht u ook een golf van solidariteit op gang. Zo kon de groep steunen op tal van medewerkers. Hoe liep dat?

Matthias Velghe, ondanks beperking voluit leven. © Violet Corbett Brock

Ook op die manier werd het een mooi project. Er kwam nogal wat kijken bij de praktische organisatie van 'onze' Ronde van Vlaanderen. Twee auto's, een vooraan en een achteraan begeleidden ons de hele tijd. We namen onze eigen bedden mee en al het nodige voor verzorging en verpleging kreeg een plaatsje in een vrachtwagen die het materiaal van de ene stopplaats naar de andere voerde. Slapen deden we in scholen en sporthallen. We konden een beroep doen op een zestigtal vrijwilligers, mensen van ter plaatse of kennissen van het instituut. Zij vingden ons op, bereidden maaltijden, fietsten met ons mee.

–U haalde de nationale pers. Trots?

Dat had ook te maken met de belangstelling vanuit de wielwereld. Gewezen wielrenner Serge Baguet was de peter van het project. Hij noemde onze groep „een voorbeeld van doorzettingsvermogen”. We

bezochten ook het centrum van de Ronde van Vlaanderen in Oudenaarde. Daar reden nog renners en gewezen renners een eindje mee: Leif Hoste, Peter Van Petegem, Mario De Clercq. Al die aandacht was leuk, maar het is me niet naar het hoofd gestegen. Na afloop had ik het echter toch wat moeilijk om me opnieuw aan te passen aan het dagelijkse leven in mijn leefgroep in het Dominiek Savio Instituut.

–En nu leeft u voort met heel wat mooie herinneringen?

Nog elke dag is het nagenieten. We kunnen er maar niet over zwijgen. Onderweg pikten onze supporters voor ieder van ons een kassei op. Die koester ik als een prachtig souvenir. Weet je, in mijn toestand moet ik van dag tot dag leven. Dat doe ik dan ook: bewust leven en elke dag proberen te genieten van wat ik krijg. We zien wel wat de toekomst brengt.